

המערך, גילתה שזה לא משתלם - מכל הבחירות

עניינים ירוקות וגדולות, גיזרה דקה — שהי מכנסיים האדומים והחולצה הכחולה הס' רוגה הולמים אותה להפליא — בעל בשם דן שילון, עורך תוכניות בטלוויזיה, לו היא נשואה מזה שש שנים, ושני ילדים. כצנור — עקרת בית מן המניין, פחות או יותר. ועוד אחת כזו שאוהבת להקדיש שעות לבישול. ולא סתם בישול — אלא מעולה.

משום כך גם הקריירה הטלוויזיונית שלה איננה בראש דאגותיה — וגם האכזבה איננה קשה כל כך. יחד עם זה, היא היתה מעוניינת בכל זאת להמשיך בכך. זו היתה חווייה לא רגילה.

איך מגיעה עקרת-בית להיות מנחה ב-טלוויזיה — ועוד כנערת-המערך? אולי ב-עזרת הבעל העובד בענף? לא כל כך, במקרה זה. דני שילון, מסתבר, לא ידע על הרפתקאותיה האמנותיות של אשתו אחרי הופעתה הראשונה.

מספרת שרה: "יום שישו אהר בצהרים, קיבלתי טלפון שאבוא להיבחן לתפקיד נערת-המערך. הם הפשו או בקדחתנות מניחה מתאימה, ובחנו כבר לפני כ-200 בנות — שלא נמצאו מתאימות. יוסי שריד, ראש בה האירוניה, מתברר שגם הצד הכספי מחלקת ההסברה של המערך, הוא ידיו ותיק שלנו. אז הוא נזכר בי ואמר לבוחן שינסה אולי אותי. שמחתי מאד. הוונמתי ליום שני, כשדני היה כבר בעבודתו בירושלים. המיבחן היה צריך להיערך בשבע בערב. אמא שלי באה לשמור על הילדים, ילדה

בת שנתיים ותינוק בן שבועיים, ונסעתי לאופנה-הרצליה. הרשיבו אותי לפני המצ' למה ונתנו לי לקרוא איזה טקסט. באותו ערב קיבלתי את התפקיד."

"למחרת, מספר דני, ניגש אלי מנהל מחלקת החדשות, יורם רונן, ומתלונן בפני: למה שמרת בסוד שאשתך מופיעה בטלוויזיה? הרפתעתי לא ידעתי שהתקבלה. ידעתי שהציעו לה, אבל לא האמנתי ש' ייצא מזה משהו. הלכתי מיד לראות את הסרט. זה היה טוב, אבל לדעתי היה עוד הרבה מה לשפר. צילצלתי אליה מייד ואיי-חלתי לה מזל טוב."

איפה הכסף?

כיום, מפקקת שרה אם המזל-טוב לא היה נמהר מדי: "מסתבר שלא היה לי ממה לשמוח כל כך", היא נזכרת — קצת באיחור. "אולי אם לא היו מקבלים אותי אז, הייתי היום כבר בדרכי לקריירה על המסך הקטן."

זו גם אינה הנקודה היחידה שבה התגלתה עיסקת המערך כשילון חרוץ: למרבה האירוניה, מתברר שגם הצד הכספי היה מאכזב: "אני לא רוצה לפרס", היא אומרת בעגמומיות, "אבל גם מבחינת ה-משכורת זה לא היה בסדר. המערך לא עמד בהבטחותיו לי". כרגיל.

מנכ"ר רגל ועד ראש... נוסף לפניו המפורסמות, מזונה שרה שילון גם בגיזרה הטובה והופעה נאה. נערה אחרת עם...

במדינה

דרכי אדם

פרקש יוצא

בדרכו לסין

נחמן פרקש הנווד כבר שב לישראל. אולם במעברה בקופנהאגן, בשיכון העגלון-ים בו התגורר ארבעה שבועות, עדיין ספ' רים את עלולותיו.

מסתבר כי לקופנהאגן הגיע בכסף אשר אספו למענו ישראלים בפראנקפורט, לאחר שפרקש נמאס עליהם, והם החליטו להיפטר ממנו בקניית כרטיס נסיעה בכרטיס לקופנהאגן.

"סע לקופנהאגן", אמרו לו, "זה בדרך לסין... כל הדרכים מובילות לפקינג".

כאשר בא לשיכון העגלונים, לן פרקש לילה אחד ליד פתי האשפה. למחרת נתאספו סביבו כמה ישראלים, מצאו לו דיוור אצל יחיאל המרוקאי. הכסף שהיה בידי פרקש הספיק בדיוק לשבועה ימים. לאחר מכן נשאר ללון בחדר, הודיע למארחו: "עכשיו אני כאן. אם לא מוצא-חן בעיניך, אתה רשאי להסתלק".

הוא היה נוהג להיכנס לדירות בהן גרים ישראלים ומוזמין עצמו לארוחה או כוס קפה. תושבי שיכון העגלונים החלו לטכס עצה כיצד להיפטר ממנו. הוחלט שכל אחד יתרום עשרה כתרם (5 ל"י) לקניית כרטיס נסיעה לשטוקהולם.

"גם שטוקהולם היא בדרך לסין", אמרו לו.

מציץ מהחלון. בימים לא היה פרקש עובד, ובילות יצא לחלץ את עצמותיו. אשה מדירת-השיכון אשר נבהלה למראה פניו הבלתי-מגולחים המציצים מבעד לחלון, הועיקה את המשטרה. זו נטלה עימה את פרקש לחקירה שיגרית, בה נתגלה כי העצור הוא עבריין ידוע.

למשטרת דניה לא נותרה ברירה אלא לקנות שלושה כרטיסי טיסה לישראל, מהם רק שניים בכיוון הלון ושוב, עבור קציני המשטרה אשר נלוו אל פרקש בדרכו ללוד.

מי שנשם ביותר לרחחה, היה מארחו של פרקש, אשר נפטר באורח בלתי-צפוי מהאורח שנטה ללון. בין גירותיו של הדייר, אשר נמצאו שם בחדרו, נמצאו גם כמה דפים כתובים בסינית, שכן פרקש רצה ללמוד סינית, כדי להגר לכין הרחוקה. בינתיים, הגיע רק לנקודה ממנה יצא למסע הארוך — לישראל.

תיירות

איך מארגנים

תיירות

אילן ואילנית, אשר במשך חודש אוקטובר חרשו את שוודיה לאורכה ורוחבה, קיבלו את הידיעה על הענקת פרס כינור דוד בסיום נהיגה של 300 ק"מ מלינקפינג לגטבורג, כאשר ליד ההגה יושב אשר רחב, מנהלו של משרד התיירות הישראלי בשוודיה.

רחב הנמרץ, ערך באוקטובר מיבצע בזק של "שנור" מיוחד במינו. המשטרה: להרבות בתיירות לישראל. חברת הרץ העמידה לרשותו מוכנית לנהיגה ברחבי-הארץ, חב' רת הנסיעות רטו השוודית תרמה 24 כרטיסי-נסיעה חינם לישראל, חברת אנדקסו-הרימה תרומת אבוקדו ומילון, ובעלי מס' עדות ב-24 ערים בשוודיה הסכימו לארח ערב ישראלי תמורת כרטיס כניסה, הכולל ארוחת ערב מפרי הארץ.

אומר רחב: "כך מארגנים היירים: אילן ואילנית התנדבו להופעות חינם — תמורת סיור בשוודיה. מדי ערב שילמי מאות אנשים כסף עבור ארוחת ערב — אשר פריה נתרם ע"י אנדקסו. מדי ערב נערכה הגרלה, בה היה הפרס הראשון טיסה ליש-רל — מתנת חברת רטו. היוצאות ספרים הציגו בשעת ארוחת הערב ספרים הקשורים בישראל ובנצרות, ואלפי איש נאספו ב-24 ערים בשוודיה, נהנו מערב ישראלי בשירה, סרטים וספרים. אפילו 10% מכלל הנוכחים יסעו לישראל לאחר ערב כזה — הרי זה רחב נקי".

מספרים אילן ואילנית: "תזרנו בגטבורג למלון בלתיית ראש-העיר. האורח קיבל מתנה פרי אבוקדו, הוא שלף פרי אחד מתוך התרמיל והחל אוכל אותו על תוכו וקלתי פתל. אשר לנו — אין דבר: את ה'ביזנס' של המסע שלנו נעשה כאשר נבוא לגר מניה, שם ממתינים לנו אנשי הרדיו וה-

טלוויזיה. העיסקה עם רחב היתה כדאית ביותר. נהנינו מכל רגע."

עולים

להקת הקיבוץ

האנארכיסטי

בדרך-כלל מייצאת ישראל להקת ריקודים עם ציוניות, היוצאות לעשות נפשות ולהר-יחה לחמן בעולם היהודי הגדול. החודש התנקם בעולם היהודי, ושיגר

城 chéng
湖 hú
南 nán
前 qián
條 tiáo
頭 tóu
園 yuán

裏 lǐ
北 běi
所 suǒ
左 zuǒ

פרקש והכתב הסיני

כל הדרכים מובילות לפקינג

לישראל שתי עולות חמודות וצעירות, סילבי בינדר וסטל בן-לוד. וזה נקמה נעימה למדי: סילבי וסטל עתידות להביא ארצה ריקודי הוהא, פולקלור יהודי-ישראלי, ואף תלבושות תנועיות, תפורות בפאריס.

"אוהבות אנארכיסטים". סילבי היא ילידת פאריס, סטל ילידת מארסיי, שתיהן יהודיות, כמובן, שתיהן בעלות הש-קפות פאציפיסטיות. לכן הן גורא אוהבות את ישראל ואת צה"ל, ולכן הצטרפו בפא-ריס לתנועת-הנוער של השומר-הצעיר. אחר-כך הקימו להקת ריקודים תנועיים, גל-הנגב, שהופיעה במופעים שמאלניים ואנא-רכיסטיים. "אנחנו אוהבות את האנארכיס-טים", מסבירה סילבי.

מסתבר שהאנארכיסטים גם אוהבים את סטל ואת סילבי, ומשום כך העסיקו אותן ואת להקתן לצידים של אמנים כגורג' ברא-סאנס ולאן פרה.

ירושלים שבנגב. סילבי וסטל יודעות מה שלפניהן, "סוף-סוף כבר שירתנו בנח"ל, כמתנדבות, במשך 15 חודש", הן מסבירות. אחר-כך הן חזרו לפאריס, וכאן עבדו עם הלהקה שלהן, במשך שלושה שנים. אבל קול המידבר קרא למייסדות גל-הנגב. ולכן התי-ליטו לעלות לירושלים. הסוכנות היהודית סייעה ביון והן קיבלו הלהקות ועניינים. גם משרד המסחר והתע-שייה סייע ביון, ולכן קיבלו הנחמטים על הציוד ועל לחייהן המלאכותיים שהן מייצאות. עכשיו הן מחפשות מרתף בירושלים התי-דשה. "באיוה מקום שקט", אומרת סילבי גדולת-העיניים ובעלת המרץ המלהיב. "משהו כמו כיכר ציון, למשל".